Armastajad õed ja wennad.

Ühhe issal, olli paljo lapsi kes ühte teist wägga armastasid. Kui issa haige olli ja surrema hakkas, kutsus temma omma lapse karja omma ette, tännas neid kõige hea eest, et nemmad iggas asjas sõnna kulelikkud olnud ja temmale kõige ello aea selle läbbi ikka suurt rõmo teinud, ja kinnitas neid ka ikka nenda ühhe meleliseks jäda, kuida tännine ollid olnud, ja ikka Jummala peale lota.

„Agga enne", ütles issa, „kui ma surren, pean teile ühte asja teada andma, mis ma senni aeani ollen sallajas piddanud ja mis ühte teie seast ärra kautab, kes mitte minno laps ei olle, waid-kedda ma wäljalt kaswatada wõtnud, sest temma wannemad on ammo surnud: Kas pean teile nimmetama?"

„Ei! ei!" hüütsid kõik lapsed ühhest suust, meie ei tahha sedda sallaja asja mitte teada!"

Nenda jäid need lapsed, kui wennad ja õed kokko ja ollid pärrast wägga head innimesed, ilma, et nad teada said, kes se wõeras nende seas olli. Se olli se wiimne rõõm mis lapsed issale teggid, sest ta olli kartnud, et temma isse ja ka se waene laps wägga kurwaks ollekšid sanud.

Üks laps seal olli wõeras taim
Mis selge armastuse waim
Neid kelis sedda seadust nõudma,
Et piddid tedda ärra tundma
Waid ellasid, kui õed ja wennad,
Kas nende mõtted polnud kennad,
Mis issale ka surma teel
Suurt rõmo teggi wimaks weel.
Sest lapsed polnud sedda näind,
Et issa neile wahhet teind,
Se mõista on siis ennesest,
Et nad ei sanud arro sest.

Inglismehhe ello luggo.

Üks rikkas mees Londoni linnas olli mõnned sõbrad ommale wõeraks kutsunud, kõik meeste rahwas, sest ta olli isse wanna